

Poveste despre oameni mari

Dunare

Aş scrie iarăşi o poveste,
Aş scrie ca la început,
Pe când sărutul tău furat
Lăsa pe buze-mi gust de crud.

Aş scrie iar... dar, pentru cine?
- minţindu-ne c-aşa am vrut
Am devenit: bărbat, femeie,
Străini de visul ce-am avut.

Ne mai atârnă două palme
Ce au uitat de mult s-aline.
De răni ne plânge trupul, plin
De dinţi şi sărutari străine.

Mai ducem flori, ca-n cimitir,
Spre amintiri mereu durunde
- două fantasme de copii
Ce n-au avut unde s-ascunde.

Mai plângem uneori în noi,
Chemând pe celălalt aproape -
Un plâns ce ţine până-n zori,
Când ceilalţi or să ne-ngroape.

Şi, plini de-atâta silnicie
De alte mângâieri răniţi,
Mai povestim copiilor din noi
Cum ne-am vândut pe 30 de-arginţi.